

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. An sit possibile compositum ex partibus, quarum neutra sit
materia, neutra forma.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

neque enim minor est inter hæc oppositio. Denique quæcunque Regula assignata fuerit inter noscendi aliqua esse contraria, dicereque adinvicem imbibitam sui negationem, eadem ostendit spiritum & materiam dicere negationem sui adinvicem. Unde & bona est Categoria dividens substantiam in Materialem & Spiritualem, dum tamen membra divisionis, dicant adinvicem negationem sui & oppositionem. De hac autem thesi indefinita loquendo. *An implicet substantia spiritualis quæ habeat rationem subjecti*, non est adferenda implicantia, quia oppositum demonstrari potest, nempe substantiam spirituales esse subjectum plurium accidentium spiritualium, non posset autem substantia spiritualis esse subjectum accidentium si universaliter teneret Major, impossibilis est substantia spiritualis, habens rationem subjecti.

Quod attinet ad hanc Thesim: *An sit possibilis substantia spiritualis incompleta receptiva, & subjectiva forma spiritualis substantialis?* Illius impossibilitas colligitur per locum Theologicum. Nam & esset illa substantia ut supponitur spiritualis, & non esset: esset ut supponitur, non esset autem: Quia si possibilis esset substantia spiritualis, habens rationem subjecti, respectu formæ spiritualis, male arguerent Theologi, & quidem jam consensu communi ex eo carere Angelos compositione ex materia, quia sunt spirituales. Et sicut falsa esset hæc causalis, ideo Petrus est homo, quia est animal rationale, si posset esse Petrus, & tamen tantum habens rationem simii locutivi; ita & falsa esse hæc causalis: Ideo Angeli carent omni materiâ, quia sunt spirituales, si potest aliquid spirituale, esse subjectum informabile formâ substantiali spirituali. Eo etiam servit. Hoc quod est recipere dicit in omni Ente imperfectionem, quia maximam destructionem principalis perfectionis Divinæ, quæ est esse Actum purum. Hinc perfectissimum Ens DEUS, nihil in se recipit, infimum genus substantiæ, est substantia materialis, & hæc recipit tam formas accidentales, quam formas substantiales, mediæ autem notæ, est substantia spiritualis, quæ recipit (ut constat) formas substantiales, deiceretur à ratione mediæ illius perfectionis, adeoque nec esset substantia spiritualis.

DIFFICULTAS II.

An sit possibile compositum ex partibus quarum neutra sit materia, neutra forma?

Affirmat Oviedo, qui primus hanc Questionem incepit tractare: Probat suam sententiam argumento negativo. Quia scilicet hoc non implicat contradictionem, solvitque argumenta sic.

I. ARGUMENTUM, quia scilicet Antiquitas non cognovit compositionem essentialem, nisi ex materia & forma.

RESPONDET Oviedo, quia Antiquitas in hac materia non discurrebat nisi de composito quod datur.

II. ARGUMENTUM est: Quia scilicet illæ partes, eò ipso quòd habeant conceptum partium essentialium, eò ipso habent conceptum quidditativum materiæ & formæ. Ergo implicat partes essentielles compositi, quæ rationem formæ & materiæ non induant: Antecedens probatur, quia secluso conceptu quidditativo materiæ & formæ, nihil remanet, per quod partes illius compositi, in ratione partium constituentur.

RESPONDET Oviedo: accommodatè ad varias sententias explicantes conceptum primum materiæ & formæ, vide eundem. Succus in eo est, quia secluso conceptu materiæ & formæ, ab istis partibus manet adhuc conceptus partis unibilis ad aliam partem, quæ compartes erunt essentielles, & non tantum integrales, quia habebunt inter se diversitatem specificam partium, & habebunt ordinem ad unionem faciendam, cum intima penetratione inter extrema, quorum utrumque ordinetur essentialiter ad constitutionem totius, & neutra primariò, nihilominus per se, ordinabitur una ad aliam.

III. ARGUMENTUM est: ponamus illud corpus esse vivens organicum, tunc in illo toto, quælibet pars esset actus primus corporis organici potentiâ vitam habentis. Ergo quælibet illius pars esset anima, ita enim animam definit Aristoteles, adeoque compositum illud constaret duplici formâ.

RESPONDET Oviedo, nulla pars illius compositi esset forma, quia forma, quia forma necessariò dicit ordinem ad materiam, qui ordo illi non esset nihilominus.

DICENDUM est: *Illud compositum secundum quod explicatur ab Oviedo, impossibile esse dixi secundum quod explicetur ab Oviedo: quia fortè si aliter proponeretur non esset impossibile.*

PROBATUR I. Illud compositum & esset compositum essentialiter, & non esset, esset ut supponitur, non esset autem, ut probatur: quia illud compositum ita se haberet ac duæ formæ,

ma, si inter se unirentur, quia tam illa forma, ad se non ordinarentur per modum actus & potentiae; sicut & illae partes; ita illae duae formae possent inter se uniri, in ordine ad localem intimitatem, sicut & illae partes, dicuntque praesentes formae, ordinem obedientialem unibilium. Ergo sicut illae duae formae non facerent rationem compositi essentialis, ita nec illae partes.

RESPONDEBIS. Hoc ipso quod illae partes dicant ordinem non nisi obedientialem unibilium, non constituent compositum essentialia.

CONTRA. Quia ex eo dicunt illae formae ordinem non nisi obedientialem ad uniri; quia non ordinantur ad se tanquam actus, & potentia, ex eoque quod non ordinantur tanquam actus & potentia, faciunt, quod non sit compositum essentialia. Ergo etiam in praesenti idem fiet, utrobique enim est idem fundamentum, non pullulatur compositi essentialis, nempe defectus ordinis, dicamque non nisi obedientialem ordinem, etiam illas partes dicere in ordine ad uniri, idque ex eo; quia sicut praesentes formae non nisi obedientialem ordinem dicunt ad uniri, ex eo, quia non ordinantur ad se tanquam actus & potentia, ita & illae partes.

PROBATUR II. Quia ex nullo capite dici posset illud compositum essentialia, non ex eo quia constaret partibus substantialibus, nam si duae animae unirentur, illud totum constaret partibus substantialibus, neque tamen esset compositum essentialia, sicut nec est compositum essentialia in toto integrali; Non etiam illud compositum esset essentialia, quia constaret partibus diversitatem specificam habentibus, nam etiam constaret illud ex duabus animabus, haberet partes diversitatem specificam habentes, & tamen non esset compositum essentialia; Non etiam illud compositum esset essentialia, quia haberet unionem, cum intima penetratione inter extrema; quia conceptus essentialis compositi, non est conceptus unionis, cum ista intima penetratione, nam unio qualitatum inter se, est cum intima penetratione, & tamen haec unio non arguit rationem essentialis compositi: Et si divinitus partes aquae se penetrarent, unirenturque, non jam per hoc ipsum constitueretur totum illud, in ratione totius essentialis. Ergo apparet solam rationem unionis cum intima praesentia, non formalis compositum essentialia; Non etiam illud constitutum acquireret rationem compositi essentialis, quia una pars diceret ordinem ad aliam, quia si illae partes non dicerent ordinem potentiae & actus, majorem dicerent ordinem, quam dicant formae aut quaecunque alia aggregata.

PROBATUR III. Quia illae partes & unirentur per se, & non unirentur, unirentur qui-

dem ut supponitur, non unirentur autem per se, quia nullo modo explicatur haec perfectitas.

Possit tamen hoc compositum sic concipi, de ratione partium per se ordinarum ad unionem, non est quod una pars sit actus alia potentia, defacto enim continuum est per se compositum, & tamen neutra pars est actus, neutra potentia, cur ergo non poterit esse compositum per se, cuius neutra pars sit potentia, neutra actus, quia tamen continuum est potius integrale homogeneum, quam essentialia compositum, videndum est in quo stet haec integralitas, & deficientia a ratione compositi essentialis, quae deficientia videtur in hoc stare, quia scilicet naturaliter una potest esse sine alia, neque requiritur ulla specialis dispositio in ordine ad uniri eadem, cur autem non poterunt esse partes, quae naturaliter non possint esse sine se, quae certe erunt ad se essentialiter ordinatae, quamvis sine ordine actus & potentiae.

DIFFICULTAS III.

Possibile ne sit totum, quod sit corpus simplex compositum.

CORPUS in duplicem considerationem venire potest. *Primo* prout est incompletum aliquid, & ordinatum ad aliam partem, quae sit forma illius. *Secundo* potest considerari corpus, prout est totum quid, seu habens totum, esse sibi debiti integritatem, independentem ab alia parte; breviter prout est quid completum, & de hoc in praesenti quaeritur, an sit possibile, idque hoc sensu. Videmus dari substantiam spiritualement incompletam, hoc est animam, videmus etiam dari substantiam spiritualement completam, hoc est Angelos, occasioneque hinc habitae quaeritur: an sit possibile corpus simplex, hoc est non compositum ex materia & forma, idque completum, hoc est non ordinatum ad ullam formam substantialem, negat Hur. affirmat Ariag. & Oviedo.

DICENDUM est. *Tale corpus possibile esse.*

PROBATUR I. Quia nulla est in hoc implicancia.

PROBATUR II. Possibilis est substantia spiritualis completa, Ergo & corpus completum.

PROBATUR III. Non est de ratione corporis completi, defacto enim corpus compositum, corpus est, & tamen non est complebile. Ergo ex ratione sua generica non repugnat corpus, non complebile.

† x 3

Ergo